

BRITA HORN OCH PRINS CARL

Den store statsmannen och partichefen greve Arvid Bernhard Horn till Ekebyholm hade i sitt tredje gifte med grevinnan Margaretha Gyllenstierna av Fogelvik döttrarna Eva, född 1716 och 1735 förenad med riksrådet och generalguvernören greve Axel Löwen i dennes andra äktenskap, samt Fredrika Eleonora, född 1721 och 1737 gift med kammarherren och lagmannen greve Gustaf Leonard Stenbock. Löwens dotter Eva Helena, född 1743, firade 1764 bröllop med riksrådet greve Fredrik Ribbing, 22 år äldre och faderns svägers son. Stenbocks dotter Fredrika Eleonora, född 1741, var hovfröken och äktade 1762 översten friherre Henrik Falkenberg, jämnårig med Ribbing. Arvid Horns son Adam föddes 1717. Hans gemål var den tolv år yngre Anna Katarina Meijerfelt, dotter av kungl. rådet och generalguvernören i Pomern greve Johan August Meijerfelt, greve till Nehringen, herre till Söfdeborg, Ågerup, Näsby, Viggebyholm och Gammal-Kjöge på Själland, och Brita Barnekow till Ugerup och Söfdeborg. Anna Katarina var sinnessvag, och mannen sökte förgäves skilsmässa, men hon hade två barn, sonen Johan Gustaf, född 1743, och dottern Brita Margaretha, född 1745.

Adam Horn, greve till Ekebyholm, friherre till Fogelvik, herre till Adamsberg, Stjerneberg och

Hvittvik, blev generallöjtnant, riksråd, överstemarskalk och riksstallmästare. År 1766 var han ambassadör i Danmark, när prinsessan Sofia Magdalena förmäldes par procuration med kronprins Gustaf av Sverige. Ivrig mössa, ehuru klen statsman, valdes han av sina partivänner 1765 till kanslipresident, men avsåde sig förtroendet. Vid mössornas fall 1769 avsattes han från riksrådsämbetet. När hattarna störtades 1771 blev han åter riksråd, och 1772 tvangs han att avgå, men inkallades samma dag av Gustav III i konseljen. Det skedde efter statskuppen.

Vice korpralen vid livdrabanterna greve Claës Julius Ekeblad var, fastän hatt och son till hattarnas kanslipresident, intim vän med greve Adam Horns son Johan Gustaf, också han vice korpral vid kåren, innan han övergick till Smålands kavalleri, vars överste och chef han blev. Till kottieriet hörde de unga militärer och kammarherrar, vilkas brevväxling med Ekeblad jag utgivit, friherrarne Johan Fredrik von Nolcken och Gustaf Maclean m. fl. samt prins Carl. Prinsen var den tiden en känslig och svärmisk, litet melankolisk yngling, 1764 sexton år gammal och mycket lierad med Ekeblad, som 1765 skriver i sin dagbok, att han har ett älskvärt väsen och vinner alla. Utan att pruta på det majestät, som är hans börds prerogativ, kommer han alla att glömma det. Han talar väl, är angelägen att visa välvilja, tacksam för de tjänster man gör honom. Hans tänkesätt förefalla solida, något som även torde vara fallet med hans handlingar. Han vill i regel bara gott. "Han skulle således vara en förtjusande furste,